

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžfk/77/2019
Identifikačné číslo spisu: 8018200185
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8018200185.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu (spravodajca) a zo sudcov JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a JUDr. Milana Moravu v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): Ján Michalco, Uličské Krivé 143, Uličské Krivé, IČO: 43 319 017, právne zastúpený advokátkou JUDr. Váleriou Brečkovou, Daľkovská 470/14, Snina, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100167988/2018 zo dňa 18. januára 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/20/2018-64 zo dňa 11. apríla 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa (pôvodne žalobcu) proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/20/2018-64 zo dňa 11. apríla 2019 z a m i e t a.

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok („SSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 100167988/2018 zo dňa 18.01. 2018, ktorým Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov („Daňový poriadok“) potvrdilo rozhodnutie Daňového úradu Prešov, pobočka Humenné č. 102047735/2017 zo dňa 27.09.2017.

2. Daňový úrad Prešov, pobočka Humenné rozhodnutím č. 102047735/2017 zo dňa 27.09.2017 vyrubil žalobcovi podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov žalobcovi ako daňovému subjektu rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2013 v sume 7 600,- eur s tým, že na základe dokazovania vedeného správcom dane v súlade s §24 ods. 2 daňového poriadku bolo preukázané, že tovar fakturovaný uvedenými faktúrami, predloženými daňovým subjektom k daňovej kontrole, nebol uvedenou spoločnosťou dodaný a odpočítanie dane zúčtované v

jednotlivých kontrolovaných zdaňovacích obdobiach bolo v zmysle § 49 a § 51 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH nezákonné.

3. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že predmetom preskúmania bolo rozhodnutie správcu dane, ktorý žalobcovi vyrubil rozdiel dane v sume 7 600,- eur na DPH za zdaňovacie obdobie január 2013, kedy správca dane na základe vykonanej kontroly u daňového subjektu dospel k záveru, že neboli splnené zákonné podmienky na priznanie deklarovaných výdavkov na základe faktúr od dodávateľskej spoločnosti AGRODREVO s.r.o. so sídlom Zubné 481 v súlade s § 49 ods. 1 a 2 zákona o DPH, pretože žalobca neoprávnene účtoval predmetné faktúry, keďže tovar deklarovaný na predložených faktúrach nebol dodaný spoločnosťou AGRODREVO s.r.o. a predmetné faktúry spoločnosť AGRODREVO s.r.o. pre žalobcu nevystavila.

4. Krajský súd ďalej argumentoval, že rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie bolo, že žalobcom predložené faktúry neboli vystavené touto spoločnosťou. Toto bolo preukázané z daňovej kontroly a výpovede jediného konateľa spoločnosti AGRODREVO s.r.o. Milana Mikulajčíka, ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že nikdy nikoho nepoveril zastupovaním spoločnosti. Žiadnu obchodnú činnosť v spoločnosti AGRODREVO s.r.o. nikdy nevyvíjal, účtovné ani iné doklady v prospech tejto spoločnosti nikdy nevystavoval. Uvedené vyjadrenia jediného konateľa spoločnosti AGRODREVO s.r.o. potvrdili aj ďalšie zistenie, že tovar deklarovaný na predložených faktúrach od tejto spoločnosti t. j. drevnú hmotu a náhradné diely neboli dodané daňovému subjektu spoločnosťou AGRODREVO s.r.o. na základe tých faktúr, ktoré žalobca predložil a ktoré boli podkladom pre priznanie DPH za zdaňovacie obdobie január 2013. Zo zistení v rámci daňovej kontroly ďalej vyplynulo, že sídlo spoločnosti na adrese Zubné 481 nie je reálne, pretože v obci sa nachádza najvyššie súpisné číslo 352. Spochybnené bolo nielen sídlo spoločnosti, ale aj vystavené faktúry uvedenou spoločnosťou a napokon aj výkon samotných platieb v hotovosti za tovar.

5. Krajský súd skonštatoval, že v prípade, ak dodanie tovaru podľa faktúr nie je uskutočnené dodávateľom, ktorý je na faktúre uvedený, potom len formálna existencia faktúry, ako aj preukazovanie zaplataenia týchto súm pokladničnými dokladmi, ktoré boli predložené žalobcom nie sú podkladom pre priznanie DPH za mesiac január 2013. V danom prípade pri posudzovaní opodstatnenosti pre priznanie DPH bolo potrebné vychádzať nielen z predložených daňových dokladov žalobcom, ale aj zo zistení, či k predloženým dokladom neabsentuje materiálny podklad, pričom nie je povinnosťou správcu dane počas tejto daňovej kontroly zisťovať, od ktorého iného dodávateľa uvedený tovar, ktorým sa preukazoval žalobca, skutočne prevzal, resp. akým spôsobom tento tovar získal. Stotožnil sa so závermi správcu dane, že tovar nebol dodaný žalobcovi spoločnosťou AGRODREVO s.r.o., pričom vychádzal z dôkazov, ktoré boli v daňovej kontrole bezpochyby potvrdené. Išlo predovšetkým o predložené faktúry, ktorých existenciu a samotné vystavenie spochybnil konateľ spoločnosti AGRODREVO s.r.o. Milan Mikulajčík, ako aj predložené doklady o platiach v hotovosti na základe pokladničných dokladov, potvrdenie o zaplatení tovaru. Samotný spôsob preukázania platieb zo strany žalobcu ako daňového subjektu bolo od počiatku spochybnené, a to nielen tým, že k týmto dokladom žalobca nepredložil žiadne iné hodnoverné listiny a dôkazy, ale aj potvrdením žalobcu, že išlo u neho o bezhotovostný styk, pričom išlo o platenie v hotovosti cez pokladničné doklady, o čom svedčia aj predložené pokladničné doklady, ktoré sú obsahom administratívneho spisu. Krajský súd na základe uvedeného dospel k záveru, že povinnosťou žalobcu ako daňového subjektu bolo preukázať správcovi dane všetky skutočnosti týkajúce sa uplatnenia práva na odpočítanie dane a reálnosti zdaniteľných obchodov, avšak žalobca si túto povinnosť počas daňovej kontroly ani vo vyrubovacom konaní nesplnil.

6. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ zastúpený advokátom včas kasačnú sťažnosť. Navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, eventuálne aby rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania.

7. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal nezákonnosť realizácie dokazovania v rámci správy predmetnej dane, keďže viackrát navrhoval vykonanie ďalších dôkazov (výsluch svedkov, miestne

zist'ovanie, preskúmanie ERP a ďalšie) v súlade s § 24 ods. 1 a ods. 4 daňového poriadku, avšak tieto dôkazy boli zo strany správcu dane opakovane neakceptované. Mal za to, že správca dane celé svoje rozhodnutie, rovnako ako aj žalovaný, odôvodňuje len výpoveďou konateľa spoločnosti AGRODREVO s.r.o. Milana Mikulajčička zo dňa 24.10.2014, uskutočnenú pri daňovej kontrole iného daňového subjektu, ktorá s daňovou kontrolou voči žalobcovi nemá žiadne spojenie. Ďalej namietal, že krajský súd svoje rozhodnutie oprel len o skutkové zistenia z kontroverznej výpovede konateľa AGRODREVO s.r.o. Milana Mikulajčička zo dňa 03.06.2016. Podľa názoru sťažovateľa teda správca dane pochybil, keď odmietol vykonať ním navrhovaný dôkaz preskúmania zdravotného stavu Milana Mikulajčička v čase svedeckej výpovede a čestného prehlásenia, t. j. v aktuálnom čase v roku 2016 zameraný na psychologické a psychiatrické aspekty tohto svedka v podobe znaleckého posudku. K tejto námietke sa krajský súd žiadnym spôsobom nevyjadril. Táto výpoveď z dôvodu jej nedôveryhodnosti a spornosti nemala byť podľa sťažovateľa braná v procese rozhodovania do úvahy v celom rozsahu. Namietal nesprávne posúdenie rozloženia dôkazného bremena správcom dane, keď mu ho v celom rozsahu určili ako daňovému subjektu podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku. Mal za to, že dôkazné bremeno, že u iného daňového subjektu došlo k podvodnému konaniu, je na správcovi dane, resp. orgánoch činných v trestnom konaní. K námietke neexistencie sídla spoločnosti tvrdil, že s týmto sa mali vysporiadať príslušné úrady a registrový súd pri registrácii spoločnosti, udelenia povolenia na podnikanie a vydania osvedčenia o registrácii a pridelení daňového identifikačného čísla.

8. Sťažovateľ uviedol, že na preukázanie svojich tvrdení o dodaní tovaru v priebehu konania predložil doklady, ktorými sa snažil preukázať realnosť dodania predmetného tovaru, ktorý bol predmetom faktúr. Okrem toho viackrát navrhoval vykonanie ďalších dôkazov v súlade s § 24 ods. 1 a ods. 4 Daňového poriadku a § 45 ods. 2 písm. e) Daňového poriadku, ako napríklad výsluch svedkov. Tieto však správca dane opakovane neakceptoval. Sťažovateľ sa s názorom správcu dane v celom rozsahu nestotožnil v tom, že ako daňový subjekt v priebehu daňovej kontroly nepreukázal reálne dodávky deklarovaného tovaru, ktoré mu mala podľa predložených faktúr dodať spoločnosť AGRODREVO s.r.o., a že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané skutočné dodanie tovaru zo strany tejto spoločnosti. Na podporu svojich tvrdení poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 241/2007, v zmysle ktorého sú orgány verejnej moci povinné v pochybnostiach postupovať voči daňovému subjektu miernejšie, pričom nie sú oprávnené nahradiť záujem štátu na realizácii príjmovej stránky štátneho rozpočtu nad povinnosť dodržiavať a rešpektovať práva daňového subjektu.

9. Dôvod, prečo sťažovateľ poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6S/192/2016 z 15.02.2017 je ten, že žalobca SUNDERMANN s.r.o. obchodoval so spoločnosťou AGRODREVO s.r.o. v rozhodnom období a Daňový úrad Bratislava mu, podobne ako žalobcovi Daňový úrad Prešov, nechcel uznať právo na odpočet dane z pridanej hodnoty a vyrubil mu tam uvedený rozdiel dane. Podľa názoru súdu však žalovaný a ani správca dane pri ustálení skutkového stavu veci nevykonali potrebné dokazovanie v kontexte s dokladmi a vyjadreniami žalobcu. Podľa sťažovateľa skutková podstata a skutkové okolnosti, z ktorých súd vychádzal pri formulovaní rozsudku sp. zn. 6S/192/2016 z 15.02.2017 sú takmer identické ako v prípade sťažovateľa. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na zásadu jednotného postupu správcu dane pri rozhodovaní v skutkovo zhodných prípadoch resp. zásadu legitímneho očakávania.

10. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 08.08.2019 s tým, že zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach. S právnym posúdením veci krajským súdom sa stotožnil a námietky uvedené v kasačnej sťažnosti považoval za neopodstatnené.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

12. Kasačný súd konštatuje, že predmetom kasačného konania je skutkový a právny stav, týkajúci sa

daňovej kontroly DPH za obdobie január až júl 2013 na podklade toho istého protokolu z daňovej kontroly č. 101574533/2017 z 12.07.2017 z dôvodu, že sťažovateľ nepreukázal, že fakturovaný tovar mu bol dodaný dodávateľom uvedeným na faktúrach - spoločnosťou AGRODREVO s.r.o. a teda odpočítanie dane bolo v rozpore so zákonom č. 222/2004 Z. z. rovnakých účastníkov Ján Michalco proti žalovanému Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, ktorý bol predmetom konania a rozhodovania iných senátov Najvyššieho súdu uvedených pod sp. zn. 5Sžfk/70/2019 zo dňa 06.10.2020, sp. zn. 6Sžfk/36/2019 z 18.06.2020, 10Sžfk/19/2018 z 22.05.2019, s ktorými sa kasačný súd stotožňuje.

13. Podľa § 464 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie.

14. Kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že ako už vyššie uviedol, o predmete konania v obdobnej veci už rozhodol kasačný súd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžfk/36/2019 z 18.06.2020, v právnej veci rovnakých účastníkov, ktorého relevantnú časť odôvodnenia v doslovnom znení preberá:

„ 56. Podľa ust. § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty Právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

57. Podľa ods. 2 cit. ustanovenia Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

58. V cit. ustanoveniach zákona o DPH sú stanovené podmienky, ktorých splnenie sa vyžaduje pri uplatnení práva na odpočet DPH. Na to, aby mohol byť pri dodaní tovaru uplatnený odpočet DPH však nestačí len vyhotovenie faktúry s náležitosťami podľa ust. § 71 zákona o DPH. Musí dôjsť aj k preukázaniu reálneho, faktického dodania, ktoré musí byť rovnako materiálne preukázané. Tieto dve podmienky preukázania musia byť splnené kumulatívne, inak nárok na odpočet DPH nemožno uplatniť.

59. Dôkazné bremeno v takomto prípade zaťažuje daňový subjekt, ktorý musí preukázať splnenie formálnej, ako aj materiálnej podmienky. Daňový subjekt má povinnosť preukázať faktúry, resp. iné daňové doklady, na základe ktorých si uplatňuje odpočet DPH. Tieto listinné dôkazy sa musia zhodovať so skutočne zrealizovanými plneniami.

60. Preukázanie samotnej faktúry je dostačujúce iba v prípade, že je nepochybne preukázaná zhoda údajov uvedených vo faktúre s reálnym plnením. Doklady musia byť vystavené na reálnom materiálnom podklade, pričom údaje v nich musia byť, ako aj právna skutočnosť, reálne preukázané. Ak správca dane s prihliadnutím na objektívne skutočnosti zistí, že právo na odpočet DPH sa uplatňuje neoprávnené, spôsobom pokúšajúcim sa obísť zákon, subjektu právo na odpočet dane zamietne. Uvedené vyplýva aj z rozhodovacej činnosti Súdneho dvora EÚ a rovnako aj so smernice Rady EÚ č. 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty.

61. Vo vzťahu k namietanému prenosu dôkazného bremena na sťažovateľa, najvyšší súd uvádza, že v rámci vyrubovacieho konania, pri preukazovaní reálneho dodania tovaru a služieb, zaťažuje dôkazné bremeno vždy daňový subjekt, čiže v tomto prípade sťažovateľa.

62. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č. III.ÚS 78/2011-17 zo dňa 23.02.2011, možno konštatovať, že „...dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z. z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si, za zákonom stanovených a splnených podmienok,

nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatniť, preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený. Žalobca ako daňový subjekt uplatňujúci si právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty neunesol dôkazné bremeno, keď jednoznačným a vierohodným spôsobom nepreukázal použitie tovaru na dodávku tovarov a služieb ako platiteľ, čím nesplnil jednu z dvoch zákonných podmienok zakotvených v ust. § 49 ods. 2 zákona o DPH. Uvedené podmienky musia byť splnené kumulatívne, a preto nesplnenie jednej z nich znamená negatívnu aplikáciu citovaného ust. § 49 ods. 2 zákona o DPH..“

63. Najvyšší súd SR teda k tvrdeniam sťažovateľa uvedeným v kasačnej sťažnosti uvádza, že pokiaľ si sťažovateľ uplatnil nárok na uznanie určitého výdavku, na základe ním predložených faktúr, musí byť potom schopný preukázať, že obchody boli reálne uskutočnené tak, ako sú deklarované na predložených faktúrach. V prejednávanej veci musí teda preukázať, že fakturovaný tovar bol skutočne dodaný dodávateľom uvedeným na faktúrach.

64. Skutočnosť, že v prejednávanej veci bolo relevantne spochybnené dodanie tovarov práve od deklarovaného dodávateľa, nemožno, podľa názoru kasačného súdu, interpretovať tak, že dôkazné bremeno neunesol tento dodávateľ a sťažovateľ za to nezodpovedá. Dodanie tovarov od konkrétneho dodávateľa deklaroval sám sťažovateľ a na ňom teda spočívalo bremeno deklarovanú transakciu aj reálne preukázať.

65. V prejednávanej veci správca dane vykonal vo veci dostatočné a rozsiahle dokazovanie za účelom čo najpresnejšieho zistenia skutkového stavu, pričom zhromaždené dôkazy následne starostlivo vyhodnotil, každé jednotlivo a všetky vo vzájomných súvislostiach.

66. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak správca dane preukázateľne spochybní vierohodnosť, pravdivosť alebo úplnosť dôkazov predložených daňovým subjektom, potom možno konštatovať, že správca dane splnil svoju dôkaznú povinnosť a v takom prípade je opäť len na daňovom subjekte, či predložením alebo navrhnutím ďalších dôkazov vyvráti spochybnenie jeho pôvodných dôkazov správcom dane.

67. Pokiaľ samotný dodávateľ tvrdí, že k dodaniu fakturovaného tovaru nedošlo, správca dane nemôže a nesmie považovať deklarovanú transakciu za preukázanú a je potom na daňovom subjekte, ktorý obchodnú transakciu deklaroval (sťažovateľovi), aby svoje tvrdenia podložil aj inými dôkazmi a relevantne vyvrátil zistenia správcu dane.

68. Najvyšší súd poukazuje na to, že správca dane ako aj žalovaný neopierali svoje závery o nepreukázanosti deklarovaných výdavkov len o výpoveď konateľa dodávateľa, ale tieto vyhodnocoval v súvislosti s ďalšími zisteniami. Všetky zistenia vo vzájomnej súvislosti relevantne spochybnili, že sťažovateľom deklarovaný tovar bol dodaný dodávateľom uvedeným na ním predložených faktúrach.

69. K námietke o spochybnení výpovede konateľa dodávateľa a k sťažnostnej námietke ohľadom výpovede konateľa dodávateľa a návrhu na preskúmanie jeho duševného stavu kasačný súd konštatoval, že ide o námietky, s ktorými sa už vysporiadali tak správne orgány, ako aj krajský súd, pričom kasačný súd sa s ich názorom stotožnil a má rovnako za to, že nebol dôvod na spochybnenie výpovede ani na skúmanie duševného stavu konateľa spoločnosti dodávateľa.

70. S poukazom na ust. § 46 ods. 8 daňového poriadku kasačný súd uvádza, že zákonodarca jednoznačne ustanovil, že daňový subjekt sa vo vyjadrení môže zamerať len na dôkazy, ktoré mal povinnosť poskytnúť v priebehu daňovej kontroly.

71. Návrhy na vypočutie svedkov predložené sťažovateľom boli jednoznačne návrhmi, ktoré mohol predložiť v priebehu daňovej kontroly, preto správny orgán postupoval v súlade so zákonom, keď tieto dôkazy nevykonal a to aj s poukazom na tú skutočnosť, že predmetné návrhy by nepriniesli žiadne nové skutočnosti, ktoré by ozrejmili účtovné výdavky deklarované vystavenými faktúrami.

72. K námietke sťažovateľa o nerešpektovaní právneho názoru vysloveného v rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6S/192/2016 zo dňa 15.02.2017, kasačný súd uvádza, že s poukazom na ust. § 131 SSP nie je viazaný rozhodovacou činnosťou ani právnymi názormi krajských súdov. Okrem toho ide o rozsudok, ktorý bol napadnutý kasačnou sťažnosťou.

73. V oboch prípadoch v prejednávanej veci správca dane dospel k záveru o nepreukázaní dodania tovaru spoločnosťou AGRODREVO, s.r.o., preto nie je dôvodná námietka týkajúca sa nedodržania zásady rovnakého postup správcu dane v skutkovo zhodných prípadoch, a to ani porušenie zásady legitímnych očakávaní. Hoci z legitímnych očakávaní, v pomere k správnym rozhodnutiam, možnosť právne predpokladať určitú istotu účastníkov, že o ich veci bude rozhodnuté obdobne ako vo veci skutkovo a právne podobnej, legitímne očakávania sa nedajú absolutizovať. Dotknuté osoby sa nemôžu účinne dovolávať nemennosti rozhodovacej činnosti verejnej správy - či súdov, ani ju, naopak, očakávať tam, kde na takúto zmenu existuje legitímny dôvod.

15. Kasačný súd tak vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, pričom nezistil žiaden dôvod, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú postačujúce východiská pre vyslovenie záveru krajského súdu o nedôvodnosti žaloby.

16. O trovách kasačného konania najvyšší súd rozhodol podľa 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP tak, že účastníkom nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu žalobcu v tomto konaní a žalovanému právo na náhradu trov v konaní pred správnymi súdmi zásadne neprináleží.

17. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.